

Ander werk van James Patterson bij Clavis

SCHATTENJAGERS
(eerste boek)

**SCHATTEN-
JAGERS**

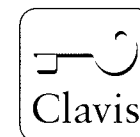
GEVAAR OP DE NIJL

JAMES PATTERSON

en CHRIS GRABENSTEIN,

Met tekeningen van
JULIANA NEUFELD

Uit het Engels vertaald door
ROGER VANBRABANT

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de schrijver of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

James Patterson
Schattenjagers. Gevaar op de Nijl
© 2014 James Patterson
© 2015 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Juliana Neufeld
Vertaling uit het Engels: Roger Vanbrabant
Oorspronkelijke titel: *Treasure Hunters. Danger down the Nile*
Oorspronkelijke uitgever: Little, Brown and Company, New York – Boston
Little, Brown and Company maakt deel uit van Hachette Book Group, Inc.
Trefw.: schattenjacht, misdaad, spionage, avontuur
NUR 283
ISBN 978 90 448 2320 2
D/2015/4124/052
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

EVEN EEN WOORDJE VAN BICKFORD KIDD

Eén: niemand noemt me Bickford behalve mijn tweelingzus Rebecca. En dan nog alleen maar als ze echt boos op me is.

Twee: je moet weten dat ik, Bick Kidd, je dit verhaal zal vertellen. Mijn zus Beck zal de tekeningen maken.

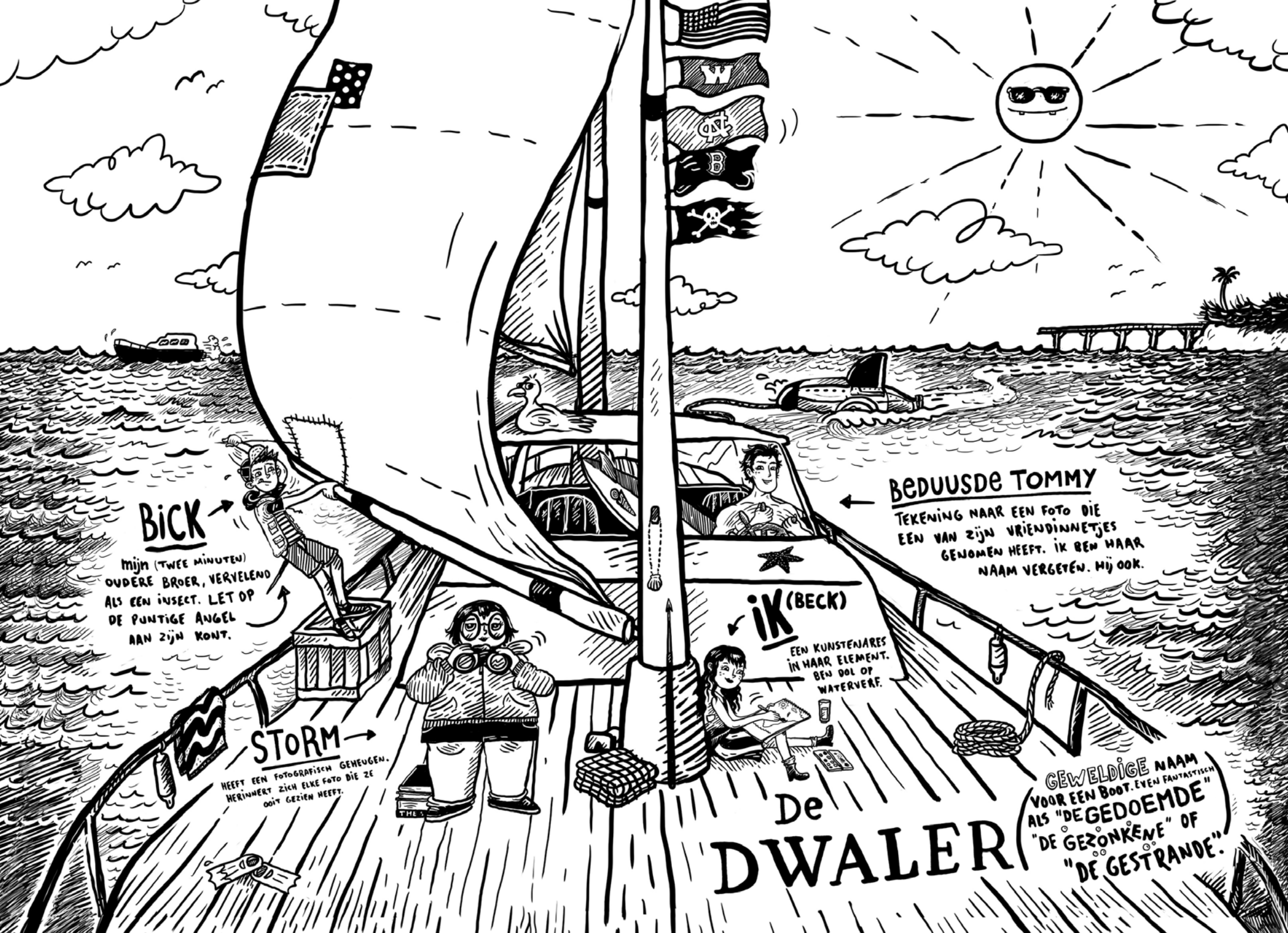
Je ziet er al eentje op de volgende bladzijde.

(Beck zei net dat ik je moet vertellen dat je niet alles moet geloven wat ik zeg. Vooral niet als het over haar gaat. Bijvoorbeeld als ik kribbige opmerkingen maak over haar kribbige opmerkingen. Oké, kunnen we dan nu aan het verhaal beginnen?)

Hou je goed vast.

Het kan een wilde reis worden.

Maar zo gaat het met ons, de Kidds, altijd ...

BICK

Mijn (Twee minuten) OUDERE BROER, VERVELEND ALS EEN INSECT. LET OP DE PUNTIGE ANGEL AAN zijn KONT.

STORM

HEEFT EEN FOTOGRAFISCH GEGHEUGEN. HERINNEERT ZICH ELKE FOTO DIE ZE OOMT GEZIEN HEEFT.

ik (BECK)

EEN KUNSTENARES IN HAAR ELEMENT. BEN DOL OP WATERVERF.

BEDUUSDE TOMMY

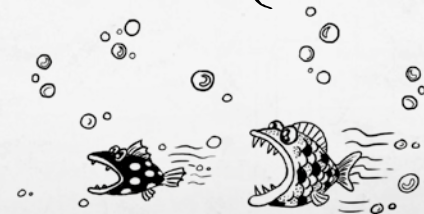
TEKENING NAAR EEN FOTO DIE EEN VAN ZIJN VRIENDINNETJES GENOMEN HEEFT. IK BEN HAAR NAAM VERGETEN. MIJ OOK.

De
DWALER

GEWELDIGE NAAM VOOR EEN BOOT. EVEN FANTASTISCH ALS "DE GEDOEMDE" "DE GEZONKENE" OF "DE GESTRANDE".

PROLOOG

DIEP IN DE
PUREE

1

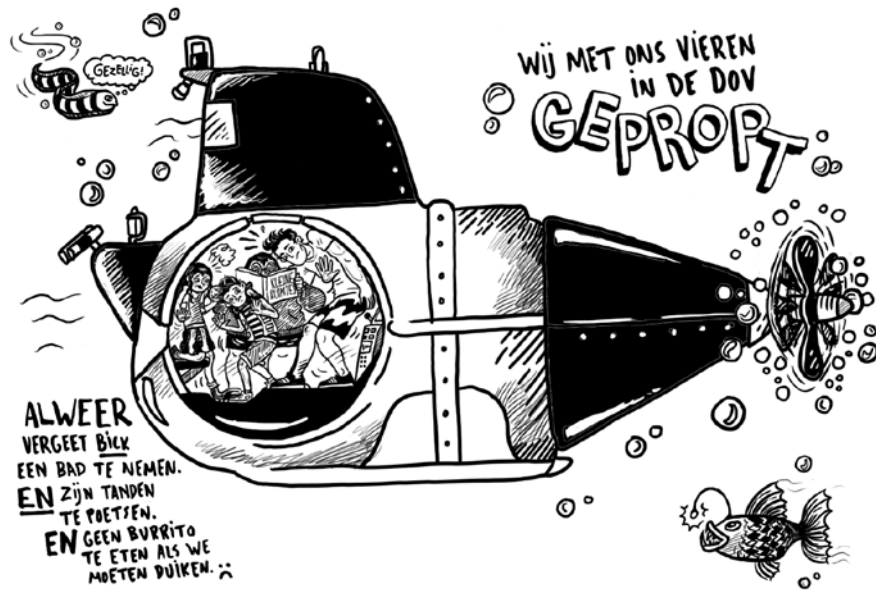

Mijn hele leven hebben wij, de Kidds, op zee geleefd.

Op zekere dag stierven we er zelfs bijna.

Met ons vieren in een miniduikboot gepropt. (Bij de zeemacht noemen ze die een DOV, een Diep Ondergedompeld Voertuig.) Die boot was onze nieuwste spitstechnologische aanwinst om op schattenjacht te gaan. We hadden hem op een veiling kunnen kopen van het halve miljoen dollar dat we als beloning gekregen hadden na ons laatste avontuur.

Mijn oudere zus Storm was ervan overtuigd dat we die duikboot nodig hadden om onze zoektocht voort te zetten om de twee voor ons allerbelangrijkste schatten te vinden: mam en pap.

Storm wil niet meer duiken. De laatste keer dat ze een rubberen pak aangetrokken had om te gaan scubaduiken, riep een gemene ouwe sok vanaf zijn plezierjacht dat ze eruitzag als een in krimpfolie verpakte walvis. Dat had hij beter niet kunnen doen. Want de volgende keer dat hij een tochtje ging maken met zijn luxueuze jacht, was de stank van vissenkoppen-tussen-je-lakens niet te harden. Niemand zet Storm voor gek.

We hadden Storms fotografische geheugen nodig. We wilden immers terugkeren naar de Spaanse galjoenen die voor de kust van Florida gezonken waren.

Pap, de wereldberoemde schattenjager dr. Thomas Kidd, had die de Tweeling genoemd. Daarom zaten we opeengepakt in die duikboot.

Jammer genoeg waren mam en pap niet bij ons.

De ruimen van de boot zaten vol schatten. Voldoende om de Kidd Schattenjagersvennootschap in stand te houden, op zijn minst tot we erachter gekomen waren hoe we onze ouders konden helpen. Ze waren immers niet alleen schattenjagers van wereldklasse, ze waren ook tot over hun oren verwickeld in gevaarlijke CIA-zaken.

Het was dus erg belangrijk dat we die schepen zouden vinden.

Maar Tommy was de kaart kwijtgeraakt die we al een keer gebruikt hadden om ernaartoe te varen. Nou ja, kwijtgeraakt ... Hij had ze per ongeluk als servet gebruikt om een stuk vette pizza te eten en daarna had hij ze verfrommeld en in de vuilnisbak gegooid. En alsof dat nog niet erg genoeg was, hadden hij en een van zijn vriendinnetjes die vuilnisbak gebruikt om op het strand een openluchtvuur aan te steken.

De kaart was dus heel zeker voorgoed verdwenen.

‘Deze duikboot is gaaf!’ zei Tommy. Hij is zeventien en vervangt zo’n beetje onze ouders. ‘Nu kunnen we alle vier duiken zonder ons haar in de war te maken.’

‘Of te ademen,’ voegde Beck eraan toe. Ze stond helemaal platgedrukt tegen een patrijspoort.

‘Wijzig je koers naar tweehonderdzestig graden, Tommy,’ zei Storm. Ze kende de koers nog helemaal vanbuiten. ‘Dan liggen die schepen pal voor je.’

‘Aye, aye,’ zei Tommy.

Hij duwde de stuurknuppel naar voren, maar de boot veranderde niet van koers.

We bleven zakken.

We zonken dieper.

Almaar dieper.

‘Eh, hoeveel dieper kan hij nog zakken voordat hij uit elkaar spat?’ vroeg ik.

‘Vijfenviertighonderd meter,’ zei Storm. ‘Voor wie de les omrekenen verzuimd heeft, dat is veertienduisend zehonderdvierenzestig voet.’

‘Misschien moeten we maar teruggaan naar De Dwaler,’ opperde Beck. ‘En ... nou, ik weet het niet, de handleiding eens raadplegen?’

‘Ja,’ zei Tommy. ‘Dat lijkt me geen slecht idee. Maak

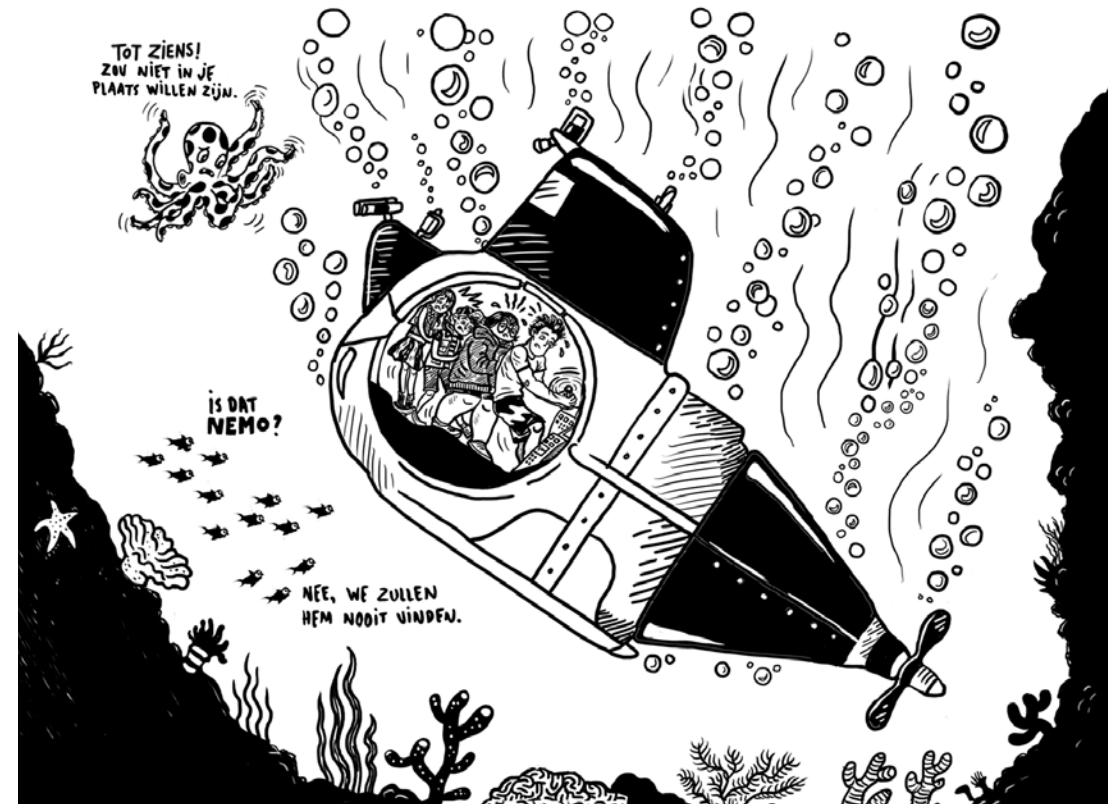
alles klaar om naar de oppervlakte te stijgen. Check de ventilatie. Sluit de schotten.’

Ja, hoor, Tommy klonk als een echte bevelvoerder van een duikboot.

Maar jammer genoeg bleven we zinken.

‘Wat krijgen we nu?’ Tommy had gemerkt dat niets werkte van alles waarop hij duwde of waaraan hij trok.

‘Dus ... eigenlijk kunnen we alleen maar blijven zinken?’ zei ik. ‘Tot op de zeebodem?’

Tommy knikte. ‘Eigenlijk wel, ja.’

En toen vielen onze motoren uit.

‘We hebben geen stroom meer,’ meldde Storm zakelijk. ‘Als je een favoriet gebed hebt, is het nu het moment om het op te zeggen.’

Herinner je je nog dat Tommy zei dat de duikboot heel gemakkelijk was om samen te duiken?

Nou, het zag ernaar uit dat we er samen ook gemakkelijk in konden *sterven!*

2

W e bleven maar dalen.
‘Vaarwel, wrede wereld,’ zei Storm. Ze flapt er gewoon uit wat in haar opkomt als er iets gebeurt. ‘Laat Neptunus zijn gevorkte drietand maar in onze kont steken, want het is afgelopen met ons. We kunnen alleen nog maar huilen, maar dat weiger ik natuurlijk te doen.’

‘Hé, hou daarmee op!’ zei Tommy. ‘Wij zijn de Kidds. We beleven vaak gevaarlijke avonturen zoals dit. We dagen het lot voortdurend uit. Dat is de lijm die ons samenhoudt. We gaan weleens op onze bek, maar we krabbelen altijd weer op. En nooit, *nooit ofte nimmer* voelen we ons verslagen.’